

OLLA VÕI MITTE OLLA?

See hamletlik väljend kõlas Aruküla, Kostivere, Lagedi ja Loo koolmeistrite ühiskohtumisel külalislahkes Kostivere 9-kl. koolis. Kohtumiste traditsioon on pärit kümmeaastat tagasi alanud kahe naaberkooli — Aruküla ja Lagedi — sõpruskohtumistest. Osalejate hulka laiendasid hiljem Loo lasteaed-algkool ja Loo keskkool. Viimane nüüdseks meie ringis küll ainsa keskkoolina, aga see ei ole seganud meeldivat suhtlemist naaberpõhikoolidega. Kui Jõelähtme koolist sai Kostivere, leidis seegi lähikondsetega ühise keele. Mis on kooskäimist ajendanud? Eks ikka vajadus end täiendada, soov vahetevahel «ära käia

ka naabrite õuel...», üksteiselt õppida ning ka lihtsalt lõõgastuda. Etteruttavalt olgu öeldud, et Loo direktor andis Kostiveres lubaduse — sügisel kutsutakse koosolijad nende kooli.

Seekord olid võõrustajad metoodikapäevaks õnnestunult leidnud kõiki osavõtjaid huvitava teema «Suhtlemine ja suhted», mille põhialused aitas lahti mõtestada Harju Hariduse Arenduskeskuse direktor, psühholoog Mati Sööt. Ainult 10% inimestest, väitis ta, oskab teist inimest ära kuulata, enamus kiputakse ikka ise rääkima. Tähelepaneliku kuulamise vastu astuvad välja inimese psüühikas toimuvad si-

seprotsessid, mida teadlikult peatada on raske, sest organism ju «elab». Üldse olevat inimesel oma loomust raske muuta, aga vähemalt osaliselt peaks see siiski võimalik olema.

90% inimestest on vähemal või suuremal määral suhtlemispuuetega, väitis härra Mati Sööt. Küllap on teadus selle nii fikseerinud. Kui nimetatud statistilist keskmist tohtinuks üle kanda Kostiveres olnud seltskonnale, võinuks suhtlemispuuetest vabu meie hulgas olla vaid 4—5 inimest. Aga keskmine ei pruugi iga konkreetse grupi või koosluse kohta täpselt kehtida, vähemalt Kostivere õhkkond lubas küll palju enam oletada.

OLAVI UUEMAA